

▶ 7 Febrero, 2019

Res de retallades en rehabilitació

**Josep Maria Montaner /
Javier Burón**

En aquest mandat, Barcelona ha fet una aposta per la rehabilitació d'habitatges; per això ens ha estranyat l'article publicat per Jordi Gosalves, president del Col·legi d'Aparelladors, Arquitectes Tècnics i Enginyers d'Edificació de Barcelona (Caateeb), parlant de retallades. Els fets desmenteixen les seves afirmacions: les rehabilitacions en curs, els criteris municipals i les dades.

El Consorci de l'Habitatge de Barcelona haurà concedit, des del 2010 fins al 2019, més de

J.M. MONTANER I J. BURÓN, regidor i gerent, respectivament, d'Habitatge de l'Ajuntament de Barcelona.

220 milions d'euros en subvencions. En el període 2010-2015, la despesa mitjana anual va ser d'uns 19 milions, mentre que en el període 2016-2019 està sent d'uns 27 milions. Paradoxalment, aquest increment d'un 40% en la despesa total coincideix amb un període en què les aportacions del Ministeri de Foment i de la Generalitat de Catalunya han baixat d'un 42% a un 24% del total. Per tant, l'increment en les subvencions a la rehabilitació s'explica només per les aportacions de l'Ajuntament de Barcelona, que han passat de ser d'un 58% a un 76% de la despesa total. Recordem que els municipis no són l'administració competent en matèria d'habitatge i que, en teoria, les despeses del Consorci de l'Habitatge s'haurien de cobrir en un

60% per part de la Generalitat. Comunitats de veïns, empreses i administracions públiques tenim molta feina conjunta al davant per millorar en el manteniment dels edificis. Entenem, tot i

L'Ajuntament de Barcelona ha incrementat les subvencions i aporta un 76% de la despesa

això, que són els propietaris els principals obligats i que l'administració s'ha de concentrar a ajudar aquelles comunitats amb menys capacitat econòmica i organitzativa. Per això, l'orientació de la política de rehabilitació

s'ha modificat en aquests quatre anys, incrementant la despesa, però sobretot dirigint-la cap a certes zones de la ciutat i certes problemàtiques socials. D'aquí la creació de programes com el de finques d'alta complexitat i el d'ajuts a la rehabilitació d'interiors. S'ha passat d'una administració que feia convocatòries generals a una actitud proactiva, que intervé allà on la rehabilitació és més urgent.

En el cas dels propietaris que lloguen, s'ha condicionat la recepció dels ajuts que durant cinc anys es mantinguin els preus, per evitar que les subvencions facilitin la gentrificació. A més, s'està evitant, amb la nova ordenança reguladora dels Procediments d'Intervenció Municipal en les Obres (Orpimo), que la rehabilitació es converteixi en un meca-

nisme d'expulsió de veïns. O és que al Caateeb ja li semblen bé les males pràctiques, a condició que els fons financers inverteixin en rehabilitació?

Per aclarir la referència al presumpte abandonament de les subvencions a la instal·lació d'ascensors: en els últims deu anys s'ha contribuït a la instal·lació de més de 2.000 ascensors, amb una mitjana de 200 a l'any, que va caure en el mandat passat i que s'ha recuperat en aquest, en què el percentatge d'ajuts (del 50%) s'ha mantingut als barris més vulnerables.

En definitiva, compartim que la inversió en rehabilitació d'edificis reverteix de manera positiva en el bé comú i té un efecte multiplicador sobre l'activitat econòmica i l'ocupació, a més de la qualitat de vida urbana, l'estalvi energètic i la salut. Tot i això, neguem que hi hagi hagut retallades, sinó tot el contrari, canvis quantitatius en la inversió i canvis qualitatius en els criteris. ●